

ловъ и Раф. Атанасовъ, а съвѣтници били войводитѣ: Панайотъ Хитовъ, Илю Войвода, Филиппъ Томю и още нѣколко души отъ по-виднитѣ, тогава, войводи. Съдалище на „върховното, тайно, народно началство“ е билъ първомъ града Бѣлградъ (1866—67), послѣ Букурещъ (1867—68).—Българската легия. (1867), четата на войводата Филипъ Томю (1867 год.), четата на войводата Хаджи-Димитръ (1868 год.) сѫ плодъ на „върховното, тайно народно началство.“

Генерала на хжшоветѣ умрѣлъ (1868 год.) въ мизерията на единъ просякъ, а погрѣбанъ билъ съ почеститѣ на единъ князъ. Прѣдъ и слѣдъ погрѣбалната колесница на генерала на „върховното тайно, народно началство“ сѫ вървѣли и нотабилитѣ букурешки и хжшоветѣ балкански! . . .

Тѣлото на Раковски още не бѣ се скапало въ черната земя; въ черепа му още не бѣ си свила гнѣздо усойница змия и, ето ти, Любенъ Каравеловъ прѣскочилъ отъ Земунъ въ Букурещъ и се обявилъ за водѣтель на младитѣ — наследникъ на покойния Раковски. Каравеловъ измѣнилъ тактиката на бунтовническата пропаганда: организиранието на „народнитѣ горски чети“ той замѣнилъ съ организиранието на тайни, мѣстни, частни, български, революционни комитети въ България, Румания и Сърбия, а на „голите и боси, и зли като оси хжшове“ далъ да разбератъ, че тѣ трѣбва да се прѣдадатъ на „мирни занятия“ до деня на въстанието, което въстание въ едно близко бѫдѫщѣ ще избухне отъ двѣтѣ страни на балканъ. За уреждането на тайнитѣ м. ч. б. р. комитети въ България се наелъ В. Левски въ сътрудничество съ Д. Общи и Анг. Кънчевъ; за уреждането имъ въ Румания се наелъ Л. Каравеловъ, а въ Сърбия — вайводата Панайотъ Хитовъ. Въ края на 1869 г. тайнитѣ комитети били вечъ натъкнени, и горѣ-долѣ правилно функционирали.

Прѣзъ 1872 год. май мѣсецъ, имало въ Букурещъ генерално събрание отъ прѣставителитѣ на тайнитѣ български революционни комитети. Его и протокола на засѣданията, държанъ лично отъ Тодоръ Пѣевъ: